

Sygnatura akt IV Ka 752/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Adam Pietrzak SO Mariusz Górski
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 roku

sprawy

1. **A. K.**

2. **G. P.**

oskarżonych z art.280§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 lipca 2013 roku, sygnatura akt II K 1259/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ź. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 752/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko A. K. i G. P. oskarżając ich o to, że:

I. w dniu 28.05.2011 r. w B., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na G. K., poprzez użycie przemocy w postaci duszenia pokrzywdzonej za szyję oraz ściskania za rękę, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20 zł, zegarek oraz zakupy na kwotę 32 zł, powodując straty o łącznej wartości 152 złote na szkodę G. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk;

II. w dniu 28.05.2011 r. w B. G., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na J. L. i A. M., gdzie po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostali się wbrew woli uprawnionych do wnętrza mieszkania, a następnie użyli przemocy wobec A. M. polegającej na uderzeniu go rękoma po całym ciele, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia butelkę wódki o wartości 20 zł na szkodę J. L. oraz dokonali uszkodzenia drzwi o wartości 320 zł na szkodę J. L.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 roku (sygn. akt II K 1259/2012) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu

I. oskarżonych A. K. oraz G. P. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawiania wolności;

II. oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 28 maja 2011 r. w B., woj. (...), przy ul. (...) poprzez uderzanie rękoma po całym ciele naruszył nietykalność cielesną A. M., tj. popełnienia występku z art. 217 § 1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 217 § 1 wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 28 maja 2011 r. w B., woj. (...), przy ulicy (...) poprzez przytrzymanie za ręce naruszył nietykalność cielesną J. L., tj. popełnienia występku z art. 217 § 1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 217 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego A. K. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego G. P. w punktach I i III części dyspozytywnej wyroku i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 2.058,48 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu G. P.;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 1.292,88 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu A. K.;

VIII. zwolnił oskarżonych A. K. i G. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, jak również nie wymierzył im opłaty.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego G. P. zaskarżając wyrok w całości zarzucając wyżej wymienionemu wyrokowi na mocy art. 427 § 1 kpk i art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia przesłuchania świadka G. K. w obecności biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A. K. zaskarżając wyrok w pkt I zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez przyjęcie, że zeznania świadka – pokrzywdzonej G. K. są spójne, logiczne i konsekwentne, podczas gdy w treści zeznań zachodzą wewnętrzne sprzeczności, które rodzą wątpliwości, co do ich wiarygodności,

II. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk, przez rozstrzygnięcie nasuwających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego przez przyjęcie, że oskarżony dokonał czynu zabronionego, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie winy oskarżonego.

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego A. K. jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na uznanie, iż sąd rejonowy poddał rzeczowej, wnikliwej i obiektywnej analizie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych. Przeprowadzona ocena dowodów jest zgodna tak z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego oraz nie wykazuje żadnych błędów natury faktycznej czy też logicznej. W pisemnym uzasadnieniu sąd rejonowy wskazał okoliczności, na których oparł swoje przekonanie i stwierdził jednocześnie którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym odmówił waloru wiarygodności i dlaczego.

Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia nie można uznać za zasadny. Sąd orzekający dokonał bowiem w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Z treści powyższego zarzutu oraz przedstawionej argumentacji wynika, iż skarżący - szczególną uwagę przywiązując do faktu, iż pokrzywdzona G. K. złożyła odmienne zeznania w postępowaniu sądowym - błąd ten upatruje w niewłaściwej, zdaniem skarżącego, ocenie dowodu z zeznań wymienionego wyżej świadka.

Odnosząc się do powyższego zarzutu stwierdzić należy, iż sąd I instancji rzetelnie i obiektywnie przeanalizował wszystkie złożone przez pokrzywdzoną G. K. zeznania, jak również wskazywane powody ich zmiany i dokonał oceny tych zeznań zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk, trafnie uznając, iż zeznania złożone przez wymienioną w prowadzonym w sprawie postępowaniu przygotowawczym zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych a swoje stanowisko logicznie oraz przekonująco uzasadnił.

Zauważyć należy, iż relacja przedstawiana przez G. K. w złożonych w postępowaniu przygotowawczym zeznaniach odnośnie zaistniałego zdarzenia jest szczegółowa, wewnętrznie spójna, logiczna, świadek opisała w niej dokładnie miejsce a także datę i czas oraz przebieg zdarzenia, ilość uczestniczących w nim osób i ich zachowanie w jego trakcie. Zaznaczyć natomiast należy, iż złożone przez pokrzywdzoną w postępowaniu sądowym zeznania nie są wewnętrznie spójne, zawierają rozbieżności, które nasuwają uzasadnione wątpliwości co do ich wiarygodności. W motywach wyroku sąd I instancji trafnie zwrócił uwagę na fakt, iż pokrzywdzona w postępowaniu przygotowawczym przyznała, iż obawia się o siebie i nie chce brać udziału w żadnej konfrontacji z podejrzanymi (...) nie będzie zgłaszać się na żadne wezwania (k. 149). Analizując złożone przez G. K. zeznania sąd I instancji miał na względzie także sporządzoną w niniejszej sprawie opinię psychologiczną dotyczącą wymienionej pokrzywdzonej. Z tejże opinii biegłej wynika, iż wypowiedzi świadka G. K. a także przeprowadzone badanie kliniczne nie wskazują na skłonności do konfabulacji, patologicznego fantazjowania. Zeznania składane przez wymienioną bezpośrednio po zdarzeniu najbardziej bazowały na jej przeżyciach i spostrzeżeniach. Nieścisłości pomiędzy kolejno składanymi zeznaniami wiązać należy z obawą przed negatywną oceną. Opiniujący zauważył ponadto, iż dane z wywiadu wskazują, że świadek ma problemy zdrowotne, w tym trudności ruchowe, co może dodatkowo potęgować jej lęk i niepokój i wpływać na przyjęcie celowej postawy obronnej. Z psychologicznego punktu widzenia istnieją przesłanki aby do zeznań G.

K. odnosić się z ostrożnością. Przedstawiona przez biegłego psychologa opinia jest pełna, jasna, logiczna, spójna i pozbawiona sprzeczności, spełnia wszystkie wymogi art. 200 kpk.

W niniejszej sprawie sąd orzekający przeprowadził z urzędu dowód z zeznań funkcjonariusza policji M. D., który przesłuchiwał pokrzywdzoną G. K. w prowadzonym w sprawie postępowaniu przygotowawczym i miał możliwość zaobserwowania wówczas jej reakcji. Wymieniony świadek w złożonych zeznaniach jednoznacznie wskazał, iż wymieniona bała się sprawców popełnionego na jej szkodę przestępstwa, jak podał „była bardzo przestraszona i bardzo obawiała się osób na które składała zawiadomienie. Płakała. Bała się” (k. 727).

Analizując przedstawioną przez skarżącego argumentację wskazać ponadto należy, iż świadek M. D. w swojej relacji zaznaczył także, iż nie stwierdził tego, żeby Pani K. składając zawiadomienie była pod wpływem alkoholu, jak wskazał „jeśli by była pod widocznym wpływem alkoholu nie przyjmowałbym zawiadomienia” (k.727) a brak jest podstaw aby kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez wymienionego świadka nie czyni tego również sam skarżący. Zaznaczyć także należy, iż z zeznań świadka M. Z. na które powołuje się skarżący, stwierdzając, iż wymieniona w złożonych w sprawie zeznaniach stwierdziła, że „pokrzywdzona pytała się jej na następny dzień co zeznała bo nie pamięta co mówiła” nie wynikają powyższe treści.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom złożonym przez G. K. w postępowaniu przygotowawczym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd rejonowy wyrokując w sprawie nie dopuścił się również naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 5 § 2 kpk. Zgodnie z utrwaloną praktyką orzecniczą określona we wskazanym przepisie reguła in dubio pro reo odnosi się do wątpliwości sądu nie zaś stron czy też ich przedstawicieli. Z wydanego wyroku jak również pisemnego uzasadnienia nie wynika aby sąd rejonowy powziął wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego A. K. i rozstrzygnął je na niekorzyść tego oskarżonego, wątpliwości takie podniósł jedynie skarżący. W związku z powyższym zarzut naruszenia wskazanego przepisu nie można uznać za zasadny.

Sąd odwoławczy analizując w świetle dyrektyw określonych w art. 53 kk wymiar i rodzaj orzeczonych wobec oskarżonego A. K. kar jednostkowych jak i kary łącznej nie stwierdził aby nosiła one cechy rażącej niewspółmierności a tylko uznanie kary za rażąco niewspółmiernie surową nakazywałoby jej zmianę. Wymierzając oskarżonemu karę sąd I instancji miał na względzie wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Tym samym podstawy do korekty wyroku na korzyść oskarżonego A. K. w sprawie tej nie występują.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego G. P., stwierdzić należy, iż apelacja ta jest bezzasadna w stopniu oczywistym, a w braku wniosku z art. 457 § 2 kpk odnoszenie się do tej apelacji w niniejszym uzasadnieniu pozostaje zbędne.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Ż. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonych od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.